చావు దెబ్బ

కె. వి. వి. సత్యనారాయణరాజు

ఆ రోజు ఉదయం రేడియోలో ఆ వార్త విన్నప్పటి నుండి, 'ఇహ తన జీవితం అయిపోయింది!' అనే నిర్ణయాని కొచ్చింది సుజనాదేవి.

ఆ న్యూస్ రేడియోలో విన్న తర్వాత అన్ని పేపర్లలోనూ మెయిన్ హెడ్డింగ్ గా ప్రచురితమైన ఆ వార్తను చదివింది.

"ప్రముఖ అంతర్రాష్ట్రీయ నేరస్థుడు బృహస్పతి— విశాఖపట్నం సెంట్రల్ జైలు నుంచి పరారీ. ప్రాణాలతో అతడిని పట్టి అప్పగించినవారికి లక్షరూపాయల నగదు బహుమతి!"

అదే వార్తను, ఆ వార్తకు సంబంధించిన వివరాలను ఎన్నోసార్లు చదివింది.

బృహస్పతి జైలు నుంచి తప్పించుకున్నాడంటే.... ఇహ తను మరణించినట్టే! తన జీవితం ముగిసినట్టే లెక్క!!

అతడు తనవద్దకు తప్పకుండా వస్తాడు. కానీ అతడు తనను కలుసుకోనక ముందే యేదో ఒకటి చేయాలి!

టెలిఫోన్ డైరెక్టరీ అందుకొంది. రెండు క్షణాల్లో నెంబరు మనసులో మననం చేసుకుంటూ వణికే చేతుల్లో రిసీవర్ పైకెత్తి డయల్ చేసింది.

అటునుంచి రెస్పాన్స్ రాగానే—"హలో.... నేను సుజనాదేవిని మాట్లాడుతున్నాను....ఇంటర్ స్టేట్ క్రిమినల్ బృహస్పతి పరారీ విషయమై మీతో ఏకాంతంగా మాట్లాడాలి. ప్లీజ్! ఒక్కసారి రాగలరా?" అని తన చిరునామా చెప్పి రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసి మొహాన పట్టిన చిరుచెమటను సుతారంగా తుడుచుకొంది.

పది నిమిషాల్లో ప్రత్యక్షమయ్యాడు ఇన్ స్పెక్టర్ రవీంద్ర.

పదినిమిషాల తర్వాత లాన్ లో కూర్చొని ఉన్నారిద్దరూ. సంధ్యచీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయప్పుడే.

చల్లటిగాలి శరీరానికి హాయిని కలిగిస్తోంది. కాళ్ళ క్రింది మెత్తటి పచ్చిక పరవశాన్ని కలిగిస్తోంది.

టీ త్రాగడం పూర్తి చేసి కప్పును ఎదురుగా వున్న టీపాయ్ మీద ఉంచాడు రవీంద్ర.

ఓ పెద్దపైజా కవరు నతడి చేతి కందిస్తూ అంది సుజన—"ఈ కవరు మరో వ్యక్తి కివ్వవలసిన అవసరం కలుగుతుందని నే నేనాడూ అనుకోలేదు. కానీ అనుకోనిది జరగడమేగా జీవితం!

"ఇందులోని విశేషాలు పూర్తిగా చదవండి. తర్వాత నా నిర్ణయమేమిటో, నే నెందుకు మీకే వివరాలన్నీ తెలియజేస్తున్నానో చెబుతాను."

ఆమె చేతిలోంచి ఆ కవరు అందుకున్నాడు రవీంద్ర.

ఆమె లేచినిలబడి—"మీరిది చదువుతూ వుండండి. నేను ఇప్పుడే వస్తాను" అంటూ అక్కణ్ణించి కదిలింది.

2

"ప్స్...."

విజిల్ వినిపించి వెనక్కి తిరిగి చూసింది సుజన.

ఆమెకు పదడుగుల దూరంలో ఓ యువకుడు నిలబడి వున్నాడు. ఆమె వెనుదిరగడం చూసి అతడు ముఖం మరోవైపుకు తిప్పుకొని ఎటో చూడసాగాడు.

చేతిలోని పుస్తకాలను గుండెలకదిమిపెట్టి తిరిగి నడకసాగించిందామె.

"ప్స్....ప్స్...."

నాలుగడుగులు ముందుకు వేశాక మళ్ళీ వినిపించింది విజిల్.

ఈసారతడు ముందే జాగ్రత్తపడి పూర్తిగా వెనుదిరిగి వీపునామెవైపు ఉంచి నడవడం ప్రారంభించాడు.

"ఇడియట్...." గొణుక్కుంటూ వడివడిగా అడుగులు వేసింది సుజన.

"ప్స్....ప్స్....ప్స్...."

మళ్ళీ వినిపించింది విజిల్.

ఈసారామె వెనుదిరగలేదు.

విజిల్ ఆపకుండా ఆమె వెనుకే నడచుకుంటూ వస్తున్నాడా యువకుడు.

అతణ్ణి బాగా దగ్గరకు రానిచ్చి గిరుక్కున వెనుదిరిగిందామె.

ఈసారతడు దొరికిపోయాడు.

అతడు ముఖం పక్కకు తిప్పుకునేలోగా అతడి వద్దకు పరుగులాంటి నడకతో చేరుకొంది సుజన.

మరునిమిషంలో ఆమె కాలిజోడు ఆ యువకుడి చెంపలమీద నాట్యం చేసింది.

ఆ నాట్యప్రహసనం చాలామంది చూశారు.

వాళ్ళంతా ఖర్చులేకుండా సినిమా చూసి ఆనందించే బాపతు వాళ్ళే కావడాన ఎవరూ ఆమెనాపే ప్రయత్నం చేయలేదు.

చేతులు నొప్పిపుట్టేటంతవరకూ కొట్టి చేతిలోని జోడును క్రిందికి విసిరి ఎడంకాలును అందులోనికి దూరుస్తూ అంది సుజన—"ఇంకెప్పుడైనా ఇటువంటి పిచ్చి పిచ్చి వేషాలేశావంటే నోరు కుట్టించేస్తాను, జాగ్రత్త!!"

ఏం జరిగిందో తెలుసుకునేందుకు కొంచెం సమయం పట్టిందా యువకుడికి.

తేరుకుని చూసేసరికి అల్లంతదూరంలో నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోతోన్న సుజన అతడికి కనిపించింది.

తన చుట్టూ చెల్లాచెదురుగా నిలబడి వున్న జనాన్ని చూసేసరికి అతడి శారీరక బాధస్థానే మానసిక వ్యధ చోటుచేసుకుంది.

ఆ వ్యధ అతడి నరాల నుద్రేకపరిచింది. ఆ ఉద్రేకం అతడిలో అగ్నిని రగిల్చింది.

కానీ ఏం లాభం? అతడి అగ్నికాహుతి కాగలందు కతడి యెదురుగా ఆమె లేదు.

మర్నాడు—

బస్ స్టాప్ లో ఒక యువకుడు సుజనను పలకరించాడు.

"నిన్న కాలేజీ ఆవరణలో మీరా శేఖర్ కు బాగా బుద్ధి చెప్పారు. ఈ విషయమై నిన్నే మిమ్మల్నభినందిం

చాలనుకున్నాను. కానీ నిన్నటి మీ రూపం బెజవాడ కనకదుర్గలా, కలకత్తా కాళిలా దర్శనమివ్వడంతో మీ దరిదాపుల కొచ్చేందుకూడా నాకు భయం వేసింది."

విసుగ్గా చూసింది సుజన అతడివైపు.

ఆ యువకుడు తడబడి అన్నాడు. "అయామ్ సారీ, మీ పర్మిషన్ లేకుండా మాట్లాడుతున్నానేమో? ఎందుకో నిన్నటినుంచి మిమ్మల్ని కల్సుకొని అభినందించాలని మహా కోరిగ్గా వుంది నాకు—మీరేమనుకున్నా సరే."

జిడ్డులా వదలకుండా పట్టుకొన్న అతడివైపు సూటిగా చూసిందీసారి సుజన.

"మరీ అంత తీక్షణంగా చూడకండి. నాకు భయం వేస్తోంది. ఇక మిమ్మల్నెప్పుడూ వసేపు బాధ పెట్టనులెండి. నా పేరు రామకృష్ణ మీకు రెండేళ్ళు సీనియర్ని. నాదీ కెమిస్ట్రీ మెయినే. మళ్ళీ కలుసుకుందాం" అంటూ ఆమె సమాధానంకోసం ఎదురుచూడకుండా ఓ వారగా పార్క్ చేయబడి ఉన్న తన స్కూటర్ వైపు నడిచాడు.

పదిరోజుల తర్వాత—

బస్ స్టాప్ లో ఆగని సిటీబస్సులకోసం వెయిట్ చేయాల్సిన అవసరం తప్పింది సుజనకు.

స్కూటర్ వెనుక కూర్చొని రామకృష్ణ నడుంచుట్టూ సుతారంగా చేయిబిగించి, సిటీబస్ల కోసం వెయిట్ చేసే తోటి విద్యార్థినులమీద జాలిపడడం యెంతో బాగుండేది సుజనకు.

నెలరోజుల తర్వాత—

హోటల్ సుధాలో మూడో అంతస్తులోని మూళ్ళై మూడో నంబరు గదిలో మొదటిసారిగా చీరవిప్పవలసి వచ్చిందామె.

పెళ్ళిగాక పూర్వం ఒక మగాడి ముందులా ప్రవర్తించాల్సి వచ్చినందుకామె యెంతో సిగ్గుపడింది.

'నీకోసం నా ప్రాణాలర్పిస్తా'ననే ఏ బడుద్ధాయీ కూడా తన మాట నిలబెట్టుకోడనే విషయం ఆమె కప్పట్లో తెలియదు.

అదామె తప్పుకాదు కూడా!

పదెనిమిదేళ్ళ వయసులో యే ఆడది మాత్రం అటువంటి మాటల్ని నమ్మకుండా ఉండగలదు?

"పెళ్ళిగాకముందే మన పరిచయం ఇంతవరకూ వచ్చుండకూడదు. కానీ వచ్చింది కనుక ఈ కోరిక కోరుతున్నాను. ఇప్పుడు నువ్వు నా కోరిక తీర్చనిపక్షంలో రేపుదయమే జననమరణాల ఆఫీస్‌లో నా చావును గురించి రికార్డు చేయించే బాధ్యతను నువ్వు చేపట్టాలి. అందుకు నీకిష్టమైన పక్షంలో ఇప్పుడే ఇక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోదాం, లేదూ...."

అతడి కోరిక ఆమెను కలవరపెట్టింది.

ఆ కలవరపాటునుంచి ఇంకా కోలుకోకుండానే అతడి కోరిక తీర్చాలనే నిశ్చయానికొచ్చిందామె.

ఏ పనైనా మొదటిసారి చేసేందుకే సిగ్గడ్డొస్తుంది తప్ప మళ్ళీ మళ్ళీ చేసేటందుక్కాదు కదా!

ఆ తరువాత-రోజూ అదే గదిలో కలుసుకోసాగారు.

ఒకరోజు సాయంత్రం అయిదుగంటలకామెకు రామకృష్ణనుంచి ఫోన్ వచ్చింది.

"నిన్ను పిక్ చేసుకుందుకీరోజు నేను రావడంలేదు. సరాసరి నువ్వే ఆరుగంటలకు మన రూమ్‌కొచ్చేయ్."

ఎప్పటిలానే తన సహవిద్యార్థిని సుభాషిణి వద్దకు చదువుకుందుకు వెడుతున్నానని చెప్పి ఇంట్లోంచి బయట

పడింది సుజన.

అరగంటలో ఆమె హోటల్ సుధా ముందుంది.

రూమ్‌నంబరు ముప్ఫైమూడుకు చేరుకొని అప్రయత్నంగా చేతికున్న వాచీవైపు చూసుకుంది. పావుతక్కువ అరయింది టైమ్.

తలపంకించి చేతిని కాలింగ్ బెల్ మీదకు పోనివ్వబోయి, కరెంట్ షాక్ కొట్టినట్టు అదిరిపడింది, గది లోంచి మాటలు వినబడడంతో. చెవులు రిక్కించి డోర్‌కు కడి చెవిని ఆన్చింది.

"రియల్లీ యూ ఆర్ జీనియస్. మంచివాడిగా మన్నన పొందుతూనే దాన్ని లైన్‌లోకి తెచ్చావ్. ఇక నువ్వెళ్ళిపో. తనొచ్చే టైమ్ అయిందికదా? మనిద్దర్నీ ఈ గదిలో చూసిందంటే అంతా రసాభాస అవుతుంది."

ఆ వ్యక్తి గొంతు అంతకుముందు వినకపోయినా అతడు తన గురించే మాట్లాడుతున్నాడనే విషయమామెకు అర్థమైంది.

ఇంతలో ఆమెకు పరిచితమైన గొంతు అంది — "ఓ.కే, నేను తప్పుకుంటాను. తను చాలా ప్రాంప్ట్ — అన్న మాట నిలబెట్టుకోవడంలోనే కాక పక్కమీదకూడా. విష్ యూ బెస్టాఫ్ లక్!"

ఆ గొంతు రామకృష్ణది.

ముచ్చెమటలు పట్టాయామెకు.

ఆమె మెదడు ప్రమాదాన్ని శంకించింది.

అక్కణ్నించి పరుగెత్తి ఆ వరండా చివరకు చేరుకొంది. ఆ లాబీలోని చివరి రూమ్‌కూ, పిట్టగోడకూ మధ్య ఉన్న ఖాళీస్థలంలో నక్కింది.

ఈలోగా గదితలుపులు తెరుచుకోవడం, రామకృష్ణ,

అతడితో పాటు మరొక యువకుడూ బయటకు రావడం జరిగాయి.

రామకృష్ణ ఆ యువకుడి చేయినొక్కి — "మరో కొద్దినిమిషాల్లో జరగబోయే కథ రేపు చెబుదువ్ గాని. ఇహ నువ్వు లోపలికి వెళ్ళు!" అంటూ మెట్లవైపు అడుగులు వేశాడు.

ఆ యువకుడు, రామకృష్ణ కనుమరుగయ్యేవరకూ గుమ్మంలో నిలబడి—కాస్సేపట్లో తనెదురొక్కబోయే తీయటి అనుభవం, నరాలను మెలిపెడుతోండగా గది లోకి నడిచాడు.

వరండా చివరినుంచి తల మాత్రమే బయటకు పెట్టిన సుజన దృష్టినా యువకుడు దాటిపోలేదు.

అతన్ని చూసీ చూడగానే గుర్తుపట్టిందామె.

అతడు శేఖర్!

రెండు నెలల క్రితం కాలేజీ ఆవరణలో తనచేత చెప్పుదెబ్బలుతిన్న శేఖర్!!

ఆమెకంతా అర్థమైంది.

తనను ప్రేమించినట్టు నటించి తరువాత స్నేహితుడి కప్పగించేందుకు చాలా పటిష్టమైన ప్రణాళిక వేశాడు రామకృష్ణ.

తనేం చేయాలో అప్పుడే, అక్కడే నిర్ణయించుకుంది సుజన.

సరిగ్గా అరుగంటలకామె ఆ గదిముందు నిలబడి కాలింగ్ బెల్ నొక్కింది.

అసహనంగా గదిలో తిరుగుతూ చేతివున్న వాచీవైపు మాటిమాటికీ చూసుకుంటోన్న శేఖర్ మదిలో కాలింగ్ బెల్ మోత మధుర రాగాలను పలికించింది.

తనను తాను కంట్రోల్ చేసుకుంటూ తలుపు తెరిచి, ఒక చెయ్యి ముందుకు చాపాడు—ఆమె తనను గుర్తించే లోగా గదిలోకి లాగి తలుపు వేసేందుకు.

కానీ అతడికా అవసరం కలగలేదు.

డోర్ తెరుచుకొన్న వెంటనే అతణ్ని చూసి నవ్వు మొహంతో లోపలకడుగు పెట్టింది సుజన.

ఆమె రియాక్షన్ చూసి అతడు బిత్తరపోయాడు.

అతడి ఆశ్చర్యాన్ని మరింత పెంచేలా అందామె— "ఏవిటలా ఆశ్చర్యపోతున్నారు?! మీ ఇద్దరి మాటలూ విన్నాను. మీ ప్లాన్ అమోఘం! కానీ నాకొక్కటే నచ్చలేదు. మీకు నామీదంత మనసున్నపుడు డైరెక్టుగా వ్యవహారంలోకి దిగక మధ్యలో ఆ డాఫర్ వెధవనెందుకిరికించారు?"

తెరిచిన నోరు మూతపడలేదు శేఖర్‌కు.

"ఆ రోజు మిమ్మల్ని కొట్టినందుకు నేనెంతో బాధ పడ్డాను. తరువాత మీరు కనిపిస్తే క్షమాపణ చెప్పుకుందామని చూశాను. కానీ ఇంతవరకూ మిమ్మల్ని కలిసే అవకాశమే కలగలేదు. నన్ను క్షమించరూ?" అందామె దీనంగా మొహం పెట్టి.

తననుతాను గిల్లి చూసుకున్నాడు శేఖర్!

తన ప్రణాళిక తెలిసికూడా అంత నిబ్బరంగా మాట్లాడుతూ పైగా తనను క్షమించమని అడుగుతోన్న ఆమెనే విధంగా అర్థం చేసుకోవాలోనన్న విషయం అతడి ఊహ కందలేదు.

అతడికి దగ్గరగా వచ్చి— "నా మాటలు నమ్మలేకపోతున్నారా? నేను మనఃస్ఫూర్తిగా నే అడుగుతున్నాను. నన్ను క్షమించరూ?" అందామె అతడి చేతి నందుకుని

తన గుండెలమీద వుంచుకుంటూ.

పూర్తిగా కరిగిపోయాడు శేఖర్.

అతడు తిరిగి ఘనీభవించి మామూలుగా అయ్యే అవకాశాన్నతడి కివ్వకుండా—"నలుగురూ తిరిగే చోట విజిల్ వేస్తే నాకు కోపంరాదూ మరి! అయినా మీ కావల్సింది పొందే పద్ధతి అదేనా?" అంటూ చిరుకోపంతో మృదువుగా మందలిస్తున్నట్టుగా అందామె.

శేఖర్ గుండెలు విపరీతంగా కొట్టుకోవడం ప్రారంభించాయి.

అతని కాలర్‌ను ఓ చేత్తో సవరిస్తూ బుంగమూతి పెట్టి అందామె.

"ఎవరూ లేనప్పుడు నన్ను కలిసి మీ కోరిక వ్యక్తం చేస్తే నేను కాదనేస్తానని భయపడ్డారా? మన మధ్యలో ఆ వెధవ నెందుకు ఇరికించారు? నిజానికి మీ గురించి, అతడితో పరిచయమైన మర్నాడే అడిగాను. కానీ దాటవేశాడు.

మీ ప్రణాళిక ప్రకారం నన్ను పరిచయం చేసుకున్నాక అతడు నన్ను మీకు అప్పగించాలి! అంతేగా? కానీ ఆ రామకృష్ణ యెంత స్వార్థపరుడో చూడండి. నేనతడి స్వంతం అయ్యేక కూడా చాలారోజులు తాత్సారం చేశాడు, మీ కప్పగించేందుకు. ఇదేనా మీ యిద్దరి స్నేహం?"

శేఖర్ దవడలు బిగుసుకున్నాయి.

"అతడు నన్ను ముందే మీకు అప్పగించి వుంటే.... కన్యగానే మీ స్వంతం అయ్యుండేదాన్ని కదా? కానీ మీరు స్నేహితుడని నమ్మినందుకు తన అవసరం తీర్చుకున్నాక నే మీ కప్పగించాడు నన్ను.

మీ కెలా వుందో గానీ నాకు మాత్రం అతణ్ణి నిలువునా చీరేయాల నుంది, అతడు చేసిన నమ్మక ద్రోహానికి...."

శేఖర్ కు ఆవేశం వచ్చింది. "ఆ వెధవను చంపేస్తాను" అన్నాడు.

సుజన నవ్వి అంది—"నిజంగా ఆ సాహసం చేయగలరా మీరు?"

"వాణ్ణి చంపాక నే నీ దగ్గర కొస్తాను" అంటూ కట్టుకొన్న లుంగీ విప్పి పాంట్ ధరించేందుకు హేంగర్ వైపు నడిచాడు.

చప్పట్లు కొడుతూ అంది సుజన—"తలచిన నాడే తాత పెళ్ళి జరగాలంటే యెలా? కొంచెం ఓపిక పట్టండి. మీ రనుకున్నది సాధిస్తార నే నమ్మకం నాకుంది."

తన ప్రయత్నాన్ని విరమించుకొని ఆమెదగ్గరకు నడిచి ఆమె భుజంమీద చేతులు వేస్తూ అన్నాడు శేఖర్—"ఆలస్య మెందుకు?"

ఓ చేత్తో అతణ్ణి విడిపించుకుంటూ—"నా తనువును మీ కర్పించాలని మీ కంటే యెక్కువ తహ తహగా వుంది నాకు. తొందరెందుకు? ఆ నయవంచకుడీ లోకం నుంచి శాశ్వతంగా దూరమైన నాడే నన్ను నేను మీకు సంతోషంగా అర్పించుకోగలను. అంతవరకూ ఆగలేనంటే మీ ఇష్టం...." అందామె నిరాసక్తంగా.

అతడి వేడి చల్లారింది.

"కంగారేం లేదు. రేపే ఆ వెధవను చంపుతాను. ఎల్లుండే మనకు శోభనం!" అన్నా డావేశాన్ని సంతోషంతో మిళితం చేసి.

"విష్ యూ బెస్టాఫ్ లక్!" అంటూ అతడి నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకొని గదిలోంచి బయటకు నడిచింది సుజన.

3

మర్నాడు—

కాలేజీలో తనను చూసి మొహం చాటు చేసుకొని పోబోతున్న రామకృష్ణను పేరు పెట్టి పిలిచింది సుజన.

అతడాశ్చర్యంగానూ, భయంగానూ ఆమె దగ్గరకు వచ్చాడు.

అతణ్ణి సీరియస్ గా చూస్తూ అందామె—"నిన్న నన్ను రమ్మని చెప్పి నువ్వెందుకు రాలేదు? మనిద్దరి సంగతి గమనించిన వెధవ—వాడే. ఆ రోజు నాతో చెప్పు దెబ్బలు తిన్న చవట—ఆ రూమ్‌లో వున్నాడు.

మనిద్దరి గురించి తనకంతా తెలుసునని, అసలు నువ్వే నన్ను వాడికప్పగించేందుకు నన్ను ప్రేమించినట్టు నటించావని, కారుకూతలు కూశాడు.

నాకప్పుడే అనుమానం వచ్చింది—నిన్నెక్కడో దాచిపెట్టి, మాయకబుర్లు చెప్పి నన్ను లొంగదీసుకు నేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నాడని. పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వేస్తే ప్రాణాలు తీయిస్తానని చెప్పి మరోసారి చెప్పుతో ఎడా పెడా వాయించి వచ్చాను.

ఆ వెధవ కెంత ధైర్యం? నువ్వు డాఫర్ వట. నన్నా వెధవ కప్పగించేందుకే నువ్వు నన్ను ప్రేమించినట్టు నటించావట, నువ్వు వాడి కిరాయి మనిషివట.

తను చెప్పే పనులు చేసేందుకే నీకు కాలేజీ ఫీజ్ కడుతూ నిన్ను పోషిస్తున్నాడట.

రేపొద్దుట నీకు పెళ్ళయినా ముందు వాడు రుచి

చూసిన తరువాతే నీ పెళ్ళాన్ని నీ కప్పగిస్తాడట. అప్పుడు కూడా నువ్వు వాణ్ణేమీ అనలేవట.

వాడి మాటలు వింటూంటే నా వళ్ళు కుత కుతా ఉడికిపోయింది. "నీకు ఒక్క రోజు టైమిస్తున్నాను. నువ్వు వాణ్ణి చంపినా సరే, లేదా నన్నే వాణ్ణి చంపమన్నా సరే! ఆలోచించుకో!"

ఊపిరి బరువుగా పీల్చి వదిలాడు రామకృష్ణ.

"నిన్న నీ కోసం బయల్దేరి వద్దామని స్కూటర్ స్టార్టు చేశాను. ఒక్క అంగుళం కూడా ముందుకు కదలదేం? అప్పుడు చూశాను, టైర్ల వంక. గాలి పూర్తిగా దిగిపోయి వుంది రెండు చక్రాల్లోనూ.

ఏం చేయాలా? అని ఆలోచిస్తోంటే నా దగ్గరకు వచ్చాడు శేఖర్. అతడితో నా కంతగా పరిచయం లేదు. అయినా పెద్ద పరిచయం ఉన్నవాడిలా—'ఎక్కడికో బయలుదేరినట్టున్నారు. పదండి నేను డ్రాప్ చేస్తాను' అన్నాడు అప్రయత్నంగానే కారెక్కాను.

వెనుక సీట్లో ఎవరో అమ్మాయుంది. కొంచెం దూరం ప్రయాణించానో లేదో వెనుకసీట్లోని అమ్మాయి ముందుకు వంగి తన చేతిలోని కర్చీఫ్‌ను నా మొహంమీద బలంగా అదిమిపెట్టింది.

తరువాత నేను కళ్ళు తెరిచేసరికి పేవ్ మెంట్ మీద పడివున్నాను. హోటల్ కి వెళ్ళి చూస్తే నువ్వు లేవు. నాకు స్పృహ తప్పించాక నా జేబులోంచి హోటల్ రూమ్ కీ తీసుకుని వుండివుంటాడు వెధవ!

వాడి అంతు తేల్చేందుకే నేనీ రోజు కాలేజీకి త్వరగా వచ్చాను. రాత్రి నీకేం జరిగిందో అని భయపడడం వల్ల నే నీకు మొహం చూపించేందుకు నేను సిగ్గు

పడాల్సి వచ్చింది" అంటూ అందంగా కథ అల్లి చెప్పి తల దించుకున్నాడు రామకృష్ణ.

"రాస్కెల్, వాణ్ని నలుగుర్లోనూ అవమానించానని ఇలా కక్ష తీర్చుకునే ప్రయత్నం చేస్తాడా? వాడు చచ్చే వరకూ నా మనసుకు శాంతి లేదు. ఇంకా నయం! రాత్రి నాకేమీ కాలేదు కనుక సరిపోయింది. ఒకవేళ నాకేమైనా అయ్యుంటే...." అంటూ రెండు చేతుల్లోనూ మొహం దాచుకొంది సుజన.

ఆమె మాటలు విని పళ్ళు పటపట లాడించాడు రామకృష్ణ.

ఆ రోజు సాయంత్రం కాలేజీ ఆవరణలో సైన్స్ బ్లాక్ వెనుక వళ్ళంతా కత్తిపోట్లతో కనబడిన రెండు శవాలను అందరిలాగానే అమాయకంగా చూసింది సుజన.

కానీ మిగిలినవాళ్ళలా ఆశ్చర్యపోలేదామె.

4

తలెత్తకుండా ఓరగా చూసింది సుజన.

ఆమెవైపే అంతవరకూ చూస్తూన్న ఆ యువకుడు తల తిప్పుకొని చేతిలోని పెన్‌తో ఎదురుగా వున్న ఫైల్ మీద సంతకాలు చేయడంలో బిజీ అయిపోయాడు.

కాలేజీ చదువులు బుద్ధిగా ముగించుకొని, తన చదువుకు సంబంధం లేని ఉద్యోగంలో ఈ మధ్యనే చేరిందామె.

ఫార్మల్‌గా ఏవో పెళ్ళి సంబంధాలు వెతుకుతున్నారేగానీ ఆమె కిప్పట్లో పెళ్ళిచేసే ఉద్దేశ్యమామె తల్లిదండ్రులకు లేదు.

ఏ అమాయక చక్రవర్తో తమ కూతురి అందచందా

అను చూసి మోజుపడి, తనంతట తనే ఆమెను పెళ్ళి చేసుకుందుకు ముందుకొచ్చి — తమనూ అతడితోనే కలిసి ఉండమంటే బావుంటుందనే ఆశతో రోజులు వెళ్ళబుచ్చుతున్నారు, వాళ్ళిద్దరూ.

తల్లిదండ్రుల మనోవాంఛ ఆమెకు తెలుసు. అందుకే ఉద్యోగంలో చేరిన దగ్గర్నుంచీ ఆ ప్రయత్నంలోనే వుందామె.

కానీ నాలుగేళ్ళ క్రితం తన కెదురైన భయంకరమైన అనుభవన్నామె మరచిపోలేదు. అందుకే ఈసారి తనెన్నుకోబోయే మగవాడి విషయంలో అన్ని జాగ్రత్తలూ తీసుకోదలచిందామె.

ఆమె పనిచేసే ఆఫీస్‌లో ఆమె కాక ముగ్గురాడవాళ్ళున్నారు. వాళ్ళలో ఇద్దరికి పెళ్ళిళ్ళయ్యాయి.

మిగిలిన నారీమణి — సునీతకు పెళ్ళి కాకపోయినా ఆమె ఏ విధంగా పోల్చినా సుజన ముందు తీసికట్టే!

సుజన ఆ ఆఫీస్‌లో చేరక ముందు అడపాదడపా ఆమెవైపు వెకిలిగా చూసే మగవాళ్ళు సుజనక్కడ చేరాక తమ చూపుల నామెమీదే కేంద్రీకరించడం ప్రారంభించారు.

నిత్యమూ ఆమెను చూడడంలోనే ఎక్కువ సమయం గడిపేవాళ్ళలో సుధాకర్ ప్రథముడు. మిగిలినవాళ్ళంతా అతడి తర్వాతే.

అందుకు కారణం — సుజన ప్రవర్తనే కావచ్చు.

సుధాకర్‌ని తప్ప ఆ ఆఫీసులో మరే మగవాడినీ ఆమె పట్టించుకోలేదు. కాకపోతే గత అనుభవంవల్ల తొందరపడకుండా అతణ్ని అబ్జర్వేషన్‌లో ఉంచిందామె.

ఆమెకు తెలిసిన వివరాల ప్రకారం—అతడి కింకా పెళ్ళి కాలేదు. చెడు అలవాట్లు లేవు. సున్నిత మనస్కుడు.

ఒకసారి ఆఫీసులో ఓ కండచీమ అతణ్ని కుట్టింది. కానీ దాన్నతడు చంపే ప్రయత్నం చేయకుండా కంటి మీదినుంచి విదిల్చి—"పాపం శివు డాజ్ఞ ప్రకారం నా దగ్గరకు వచ్చి ఉంటుంది...." అన్నాడు పక్కసీటు కొలీగ్‌తో.

అతడి మాటలు సుజన వింది.

అమాయకత్వం, క్షమాగుణం—అనే రెండు గుణాలూ అతడిలో వున్నాయనే విషయ మప్పుడే తెలిసింది సుజనకు.

మరికొన్ని పరీక్షలు చేసి—అతణ్ని తన జీవితంలోకి ఆహ్వానించవచ్చునని నిర్ణయానికామె వచ్చింది.

ఆ మర్నాడు తనవైపు చూస్తూన్న అతడి కళ్ళలోకి చూసి సన్నగా నవ్వింది.

అతడూ నవ్వాడు—భయం భయంగా.

తర్వాత—సుధాకర్ నో రోజు ఇంటికి తీసుకువెళ్ళి తల్లిదండ్రులకు పరిచయం చేసింది.

సుధాకర్ వారికెంతో నచ్చాడు.

మాకు సుజన ఒక్కర్తే సంతానమనీ, ఆమెను చూడకుండా మేముండలేమనీ, అతడామెను వివాహం చేసుకోవాలనే పక్షంలో అతడే తమింటికి రావాల్సి వుంటుందని—తమ మనసులోని అసలు కోరికను దాచి పెట్టి మహా తెలివిగా అతణ్ని బుట్టలో వేశా రిద్దరూ జమిలిగా.

అందు కతడంగీకరించడంతో మర్నాటి నుంచీ ఆ

ఊళ్ళోని సినిమాహాళ్ళూ, పార్కులూ, వాళ్ళిద్దరి ప్రేమను పటిష్టం చేసుకునేందుకు సహకరించాయి.

సుజన ఓ రోజు సుధాకర్ రూమ్‌కు వెళ్ళింది.

అతడా రోజు సాయంత్రం అయిదు గంటలకు బీచ్‌లో వుంటానని ప్రామిస్ చేశాడు. అతడికోసం ఆరుగంటల వరకూ చూసి చీకటి పడిపోవడంతో యింటికి బయల్దేరింది.

కానీ మధ్యలో ఆమె ఆలోచన మారింది. సుధాకర్ రూమ్‌వైపు ఆమె కాళ్ళు అప్రయత్నంగానే దారి తీశాయి.

అతడి రూమ్‌వద్దకు చేరి ఓరగా వేసున్న తలుపులు తోయబోతూ లోపల్నుంచి మాటలు వినబడడంతో ఆగి పోయింది.

లోపల్నుంచి వినిపిస్తోన్న రెండు గొంతులూ పరిచిత మైనవే.

ఒకటి సుధాకర్‌ది.

మరో గొంతు సునీతది.

సునీత అంటోంది—"సుజన మన ఆఫీసులో చేరక ముందు నాతో యేమని చెప్పేవాడివి? నీ కోసమే నేను పుట్టి వుంటానన్చెప్పి నన్ను లొంగదీసుకున్నావు. ఇప్పుడు నీ కన్ను సుజనమీద పడింది. పోనీ ఆమెనైనా పెళ్ళి చేసుకుంటావా?"

"సుజనను చూడకముందు నువ్వు నా కంటికి అందంగా కనిపించావు. ఆ మాటా ఇప్పుడూ ఒప్పుకుంటాను. నేను సుజనను పెళ్ళిచేసుకుంటానో, మరో సుమిత్రను చేరదీస్తానో నీ కనవసరం.

"నిన్ను మాత్రం పెళ్ళి చేసుకోననే విషయం నువ్వు

ఇప్పటికైనా గ్రహిస్తే సంతోషిస్తాను"—వ్యంగ్యంగా అన్నాడు సుధాకర్.

మ్రాన్పడిపోయింది సుజన.

తను జీవితంలో రెండోసారి మోసపోయింది.

ఆమె దేహంలోని రక్తం కుత కుతా ఉడికిపోయింది.

మర్నాడు—ఆఫీస్‌లో, తన ప్రణాళిక గురించి సునీతతో వివరంగా చర్చించాక ఆమె మనసు కుదుట పడింది కొంతవరకూ.

ఆ రోజు సాయంత్రం ఎప్పటిలా సుధాకర్ పార్కులో గడిపింది సుజన చీకటిపడేవరకూ.

విడిపోయే ముందు తనంతట తనే, 'నీ రూమ్‌కు వస్తానని' సుజన అనడంతో ఆశ్చర్యపోయి ఆమె బుగ్గమీద చిటికవేసి అన్నాడు సుధాకర్—"యువార్ వెల్‌కమ్ సుజీ, నే చెప్పట్నించో నిగ్రహించుకోలేకపోతున్నాను. నువ్వేమంటావోనని భయపడుతూ ఇన్నాళ్ళూ తాత్సారం చేశాను. రియల్లీ ఆయామే ఫూల్. "ఆడది నోరువిప్పి అడిగేటంతవరకూ ముద్దపప్పులా పడుండడం—నా తెలివి తక్కువతనం కాక మరేమిటి?"

సుజన నవ్వి అంది—"రాత్రికూడా అలానే ప్రవర్తించవు కదా, కొంపదీసి?"

సుధాకర్ మెలికలు తిరిగి పోయాడు. "నువ్వే చూస్తావుగా?!" అంటూ అక్కణ్నించి కదిలి హడావుడిగా వెళ్ళిపోయాడు—తన గదిని ఆ అత్యల్ప వ్యవధిలోనే శోభనం గదిలా మార్చేందుకు.

రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు సుధాకర్ రూమ్‌లోకి అడుగుపెట్టింది సునీత.

శోభనం పెళ్ళికొడుకులా మంచంమీద పడుకొని

ఉన్నాడు సుధాకర్. తలుపు తోసిన చప్పుడు కావడంతో తలెత్తి చూశాడు.

గుమ్మంలో నిలబడిన సునీతను చూసి అదిరిపడ్డాడు.

"నువ్వెందుకొచ్చావ్. సిగ్గు మొహమా? వెళ్ళు, ఇక్కణ్నుంచి త్వరగా వెళ్ళిపో!"

సునీత తిరిగివెళ్ళే ప్రయత్నం చేయకుండా అతడివైపు అడుగులు వేస్తూ అంది— "ఎందుకలా కంగారుపడతావ్? నన్ను పెళ్ళిచేసుకోమని పోరేందుకు మళ్ళీ రాలేదులే! నువ్వు నన్నెంత కాదన్నా నాకెందుకో నీమీద మనసు చావలేదు. ఇలా సిగ్గువిడిచి అడుగుతున్నందుకైనా నువ్వు నా కోరిక తీర్చొచ్చు."

సుధాకర్ మంచంమీద నుంచి క్రిందకు దిగాడు.

ఆమె భుజంమీద ఓ చేయి వేసి, మరో చేతి నామె గడ్డం క్రింద వుంచి— "నా చిట్టితల్లివి కదూ, ఈ రోజుకు వెళ్ళిపో! రేపు రాత్రి ఇదే టైమ్‌కు నీ ముద్దు చెల్లిస్తాను తప్పకుండా."

మరుక్షణం— "హియర్, హియర్" అనే మాటలతో పాటు చప్పట్లు వినిపించాయతడికి.

అవాక్కైపోయాడు సుధాకర్.

గుమ్మంలో నిలబడి వుంది సుజన.

అతడికి నోరు పెగలలేదు. సుజన గదిలోకి వచ్చి తలుపులు మూసి గడియ బిగించి— "నీకు కూడా అపకారం చేయని సున్నిత మనస్కుడవనుకున్నాను ఇన్నాళ్ళూ. అవసరమైతే డబుల్ గేమ్స్ ఆడే సామర్థ్యం కూడా నీకు ఉందని ఇప్పుడే తెలిసింది నాకు.

ఎనీవే, ఇప్పటివరకూ నువ్వు ఆడవాళ్ళతో ఆడుకున్నావు. ఇక నీతో ఆడవాళ్ళాడే ఆట చూలా

వుంటుందో చూద్దువుగాని" అంటూ అతనికి సమీపంగా వచ్చింది.

సుధాకర్ ముఖంమీది నుంచి చెమటలు ధారాపాతంగా కారుతున్నాయి. మాట్లాడే శక్తి ఏనాడో కోల్పోయాడతడు.

సునీత అతడి కాలర్ పట్టుకొని గుంజింది. సుజన అతడి గ్లాస్కోపంచె పట్టుకొని లాగింది.

చేయి సాచి సునీత అతడి ముక్కుమీద బలంగా చరిచింది.

సుజన రెండు చేతుల మధ్యా అతడి ముఖాన్నిరికించి చేతిగోళ్ళతో అతడి చెంపలు చీరింది లోతుగా. ముఖం మీదినుంచి కారుతోన్న చెమటతో కలిసి రక్తం ధారలుగా క్రిందికి ప్రవహించి అతడి తెల్లటి షర్టును తడిపేసింది.

పక్కనే టేబిల్ మీద ఉన్న పేపర్ వెయిట్ నందుకొని అతడి తొడల మధ్య బలంగా కొట్టింది సునీత.

మరో పావుగంట తర్వాత—అతడిలోని పురుషత్వపు అహంకారానికి కారణమైన అవయవాల్ని యెందుకూ పనికిరాకుండా చేయడంలో యిద్దరూ కృతకృత్యులయ్యారు.

సుజనకి అప్పటికిగానీ చల్లారలేదు.

రక్తసిక్తమైన పొడవాటి చేతిగోళ్ళను తృప్తిగా చూసుకుంటూ సునీత భుజంమీద చేయి వేసి ఆ గదిలోంచి బయటకు నడిచింది సుజన.

5

పన్నెండేళ్ళు గడిచాయి.

సుజన తల్లిదండ్రులు కాలగర్భంలో కలిసిపోయారు.

మిస్ సుజన, సుజనాదేవిగా మారినా ఇంకా మిస్ గానే మిగిలిపోయింది.

మగాడివైపు కన్నెత్తి చూడకుండా దృష్టినంతా పని మీదే కేంద్రీకరించి ఒక పెద్ద కంపెనిలో ఆఫీసరు ఉద్యోగాని కదిగింది.

తన పని తప్ప మరో ప్రపంచ మామెకు తెలియదు. భరించరాని ఒంటరితనాన్ని దుర్యోనేందుకు పనిమీద కాన్సన్ట్రేట్ చేయడం ఓ వరంలా అనిపించేదామెకు.

సాఫీగా సాగుతూన్న ఆమె జీవితంలో ఒకనాటి రాత్రి అనుకోని సంఘటన జరిగింది. ఆ సంఘటన ఆమె జీవితపు సరళినే మార్చివేసింది.

ఆ రాత్రి—

బంగాళాఖాతంలో యేర్పడిన అల్పపీడనం కారణంగా—చెవులు హోరెక్కించేలా గాలి వీస్తోంది.

ఉరుములు, మెరుపులతో ఆకాశం బీభత్సంగా ఉంది.

వర్షం కుండపోతగా కురుస్తోంది.

వర్షపు జల్లు ఇంట్లోకి రాకుండా, కిటికీలన్నీ మూసి, తలుపులకున్న గడియలన్నీ జాగ్రత్తగా వేసి బెడ్‌రూమ్‌లోకి చేరుకుందామె.

ఇర్వింగ్ వాలెస్ నవల—'ది పీజియన్ ప్రాజెక్ట్' చదువుతూ అందులో వర్ణించబడిన ఒక శృంగార సన్నివేశాన్ని మదిలో తలచుకుంటూ నిద్రలోకి జారుకొంది.

సరిగ్గా రెండు గంటల తర్వాత ఆమె ఇంటి తలుపులు దడ దడా శబ్దం చేశాయి.

మత్తుగా కళ్ళు విప్పిందామె.

బెడ్ లాంప్ ఉంటే ఆమెకు నిద్ర పట్టదు. ఆ చీకటి కామె కళ్ళు అలవాటు పడేందుకు కొంచెం సమయం పట్టింది.

ఎదురుగా అల్మైరాలో ఉన్న రేడియం డయల్ అలారం టైమ్‌పీస్ ఒంటిగంటా పదిహేను నిమిషాలు సూచిస్తోంది.

తలుపుమీద చప్పుళ్ళు ఆగకుండా వినిపిస్తూనే ఉన్నాయి.

అంత రాత్రివేళ తనింటి కెవరొచ్చారో అర్థంకాలే దామెకు. ఆలోచించిన కొలదీ ఆమె మనసు కీడును శంకించసాగింది.

కళ్ళు విరుచుకొని లేచి నిలబడి—"ఎవరది?" అని గట్టిగా అరిచిందామె.

కానీ ఆ వాతావరణంలో తన మాట తనకే వినిపించ నట్టుగా అనిపించడంతో స్లిప్పర్స్ తొడుక్కొని డ్రాయింగ్ రూమ్‌వైపు నడిచింది.

మెయిన్ డోర్ బోల్టు తీయబోతున్నదల్లా ఆ ప్రయత్నం విరమించుకొని డోర్ మీద గుండ్రంగా ఉన్న చెక్కపలకను పక్కకు జరిపి మొహం దూరంగా ఉంచి ఆ రంధ్రంలోంచి బయటకు చూస్తూ గట్టిగా అరిచింది— "ఎవరూ, ఎవరది!"

బయటి నుంచి వినబడిన చప్పుళ్ళు ఆగిపోయాయి.

"హెల్ప్.... హెల్ప్....దయచేసి తలుపుతీయండి. వాళ్ళొచ్చేస్తున్నారు....నన్ను చంపేస్తారు...." ఆ.

కంగారుగా అరిచిందో కంఠం.

ఒక్క క్షణం ఆమె తటపటాయించింది. చివరకు బోల్టు తీసి తలుపు కొద్దిగా తెరిచి పట్టుకొంది.

తలుపవతల వున్న వ్యక్తి తలుపును బలంగా తోసుకొని లోపలకు ప్రవేశించాడు. వెనువెంటనే ఆలస్యం చేయకుండా డోర్ మూసి బోల్టు బిగించాడు.

తలుపుకు జేరబడి బరువుగా ఊపిరి పీల్చి వదులుతూ అన్నాడు—"థాంక్స్. థాంక్యూ వెరీమచ్! మీ ఋణం ఉంచుకోను" అంటూ జేబులో చెయ్యిపెట్టి ఒక వస్తువు బయటకు తీశాడు.

దాన్ని చూసి అదిరిపడింది సుజన.

అతడి చేతిలో నల్లగా నిగనిగలాడుతూ మెరుస్తోంది రివాల్వర్!

ఆమె తత్తరపడి రెండడుగులు వెనక్కి వేసింది.

అతడామెను సమీపిస్తూ—"అయామ్ సారీ, జేబులో చెయ్యి పెట్టగానే అలవాటు ప్రకారం బయటికొచ్చేసిందిది" అని కుడిచేతిలోని రివాల్వర్‌ను బొడ్లో దోపి మళ్ళీ జేబులో చెయ్యిపెట్టాడు.

ఈ సారతడి చేతిలోకి వచ్చిన వస్తువును చూసి ఆమె కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో విచ్చుకున్నాయి.

రత్నాల నెక్లెస్ ధగ ధగా మెరుస్తోందతడి చేతిలో!

దాన్నామె మీదకు విసురుతూ అన్నాడు—"నన్ను ప్రాణాపాయం నుంచి రక్షించినందుకు నీ కిది బహుమతిని తీసుకో!"

ఆమె ఆ నెక్లెస్ నందుకునే ప్రయత్నం చేయక పోవడంవలన అదామె వంటికి తగిలి నేలమీద పడింది.

ఒకసారి క్రిందపడిన ఆ నెక్లెస్ వైపు చూసి తిరిగి అతడి

వైపు దృష్టి సారించిందామె. అతడి ఒంటిమీది బట్టలు పూర్తిగా తడిసిపోయి వున్నాయి.

అతడి కళ్ళు చిన్నవే అయినా చాలా చురుగ్గా కదులు తున్నాయి.

నీలం రంగు జీన్స్‌పాంట్ అతడి ఒంటి కతుక్కు పోయి ఉంది. అదే రంగులో వున్న జర్కిన్ అతని ఒంటి మీద వుంది.

క్రిందకు వంగి నేలమీద పడిన నెక్లెస్ నందుకొని అతడివైపు చేయిసాచి—"టేక్ దిస్ అండ్ ప్లీజ్ గెటవుట్" అంటూ డోర్ వైపు అడుగులు వేసింది సుజన, బోల్టు తీసేందుకు....

అతి వేగంగా కదిలాడతడు.

మరుక్షణం—ఆమె చేయి అతని పిడికిలి మధ్య ఇరు క్కుంది.

"ప్లీజ్, నన్ను మరికాస్సేపు ఇంట్లో దాక్కోనీ. తరు వాత నా దారిన నేను పోతాను."

సుజన తీక్షణంగా చూసిందతడివైపు.

ఆమె ఏదో సమాధానం చెప్పేంతలో తలుపులు తిరిగి శబ్దం చేశాయి.

ఇద్దరూ ఉలిక్కిపడ్డారు.

అతను మెరంక దీనంగా చూస్తూ—"వాళ్ళొచ్చేశారు. వెళ్ళి తలుపు తీయ. ప్లీజ్! వాళ్ళ కనుమానం కలక్కుండా ఏదో చెప్పిపంపించు" అని ఆమె సమాధానం కోసం యెదురుచూడకుండా కిచెన్‌లోకి దారితీశాడు.

"తలుపులు తెరవండి. ఎవరది లోపల?" అనే మాట లతో పాటు తలుపులు దబ దబా శబ్దం చేస్తూనే ఉన్నాయి.

చురుగ్గా కదిలిందామె.

మెయిన్ డోర్ వద్దకు వచ్చి—"ఎవరది?" అంది, విసుగునూ, పాతునూ కంఠంలో మిళితం చేస్తూ.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ సక్సేనా... తలుపులు తెరవండి" అనే మాటలు వినిపించి, డోర్ మీద వున్న గుండ్రటి పలకను తప్పించి అందులోంచి చూస్తూ—"వాటీజ్ దిస్ నాన్సెన్స్" అంది.

తలుపుదగ్గర ఉన్నది స్త్రీ అని తెలియడంతో ఇన్‌స్పెక్టర్ గొంతులోకి అప్రయత్నంగానే మృదుత్వం వచ్చింది.

"సారీ మేడమ్, ఒక దొంగ మీ యింటి ఆవరణలో ప్రవేశించాడు. ఇంట్లోకేమైనా వచ్చాడేమోనని...."

అతడి మాటలు పూర్తికాకుండానే బోల్టుతీసి తలుపు తెరుస్తూ అంది—"వాడ్డూ యూ మీన్? దొంగా నా యింట్లో దూరితే వాడితో పరాచికాలాడుతూ, ఇంట్లో దాచిపెట్టానంటారా? కమిన్...... సెర్చ్ ది హోల్ హౌస్."

ఆ ఇన్‌స్పెక్టర్ లోపల కడుగుపెట్టే ప్రయత్నం చేయలేదు.

"నో మేడమ్, ఐ డోన్ట్ మీన్ ఇట్. మిమ్మల్ని ఎలర్ట్ చేసేందుకే మీకు నిద్రాభంగం కలిగించాల్సి వచ్చింది.

ఇఫ్ యూ డోన్ట్ మైండ్, మీ ఇంటి ఆవరణలో ఓ సారి సెర్చ్ చేస్తాను. ఇంట్లో వుంటే మీరే వాణ్ని తప్పగించేవారుగా?" అంటూ తన బలగంతో మెట్లు దిగి యింటి చుట్టూ వున్న మొక్కల మధ్య వెదకసాగాడు సక్సేనా.

పదినిమిషాలసేపు టార్చ్‌లైట్ల వెలుతురులో ఆ ఆవరణంతా క్షుణ్ణంగా శోధించి సక్సేనా ఆమె వద్దకు వచ్చి అన్నాడు—"సారీ మేడమ్. వాడీ యింటి గేటు దాటి లోపలకు దూకడం నా కళ్ళతో చూశాను. అందుకే మీకిబ్బంది కలిగించవలసి వచ్చింది. మా తృప్తికోసం ఇంట్లో కూడా ఒకసారి సెర్చ్‌చేసి వెళ్ళిపోతాం!"

సుజన గుండెలు దడ దడా కొట్టుకున్నాయి.

చేసేదేమీ లేక—"ఆల్ రైట్! నా నిద్రెలాగూ పోయింది. రండి లోపలకు" అంటూ డోర్ కడ్డం తొలిగింది.

సక్సేనా లోపలకు ప్రవేశించాడు.

డ్రాయింగ్ రూమ్ దాటి వరండాలోంచి కిచెన్ రూమ్‌లోకి నడిచాడు.

సుజన గుండె ఒక్కసారి ఆగి కొట్టుకుంది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో కరెంట్ పోయింది.

పోలీసుల చేతుల్లోని ఫైవ్ సెల్స్ టార్చ్ లైట్లు ప్రకాశవంతంగా వెలిగాయి. కిచెన్ నలుమూలలా వెదికారు.

సుజన కళ్ళు మూసుకొని వుంది. కాస్సేపట్లో తనెదుర్కోబోయే విపత్కర పరిస్థితి నెలా ఎదుర్కోవాలా? అని ఆలోచిస్తూ.

కానీ ఆమె ఆశించినట్టుగా ఏమీ జరగలేదు.

ఈలోగా వాళ్ళు కిచెన్‌లోంచి బయటకు వచ్చి బాత్‌రూమ్, టాయ్‌లెట్ అన్నీ వెదికారు. ఇహ మిగిలింది బెడ్‌రూమ్ ఒక్కటే,

● రూమ్‌లోకి అడుగు పెట్టాడు సక్సేనా తన

బృందంతో.

అక్కడ — కొద్ది నిమిషాల క్రితం సుజన పడుకున్న బెడ్ మీద కనిపించిన దృశ్యం చూసి ఆమె అదిరిపడింది.

ఆమె గొంతు పిడచకట్టుకొని పోయింది.

మైగాడ్! ఇప్పుడెలా?

ఆ మంచంమీద నిలువునా పడుకొని దుప్పటి తల నుంచే పాదాలవరకూ కప్పుకొని ఉన్నాడో వ్యక్తి.

సుజన కరమైంది — ఆ ఆకారం ఎవరిదో?

సక్సేనా బెడ్రూమ్‌లో మంచం క్రిందా, బీరువా వెనుక, వార్డ్‌రోబ్ అంతా క్షుణ్ణంగా వెదికి మంచం దగ్గర కొచ్చాడు.

సుజన ఊపిరి బిగబట్టింది.

సక్సేనా బెడ్ వైపు తిరిగి అన్నాడు — "మీ వారిది మొద్దు నిద్రనుకుంటాను."

చాలా తెలివిగా అతణ్ని లేపమంటున్నాడీ ఇన్‌స్పెక్టర్! అనుకోగానే ఆమె వెన్నులోకి చలి జర జరా ప్రాకింది.

"నో....అదేం లేదు. ఈ మధ్య ఆయన ఒంట్లో బావుండడం లేదు. సెడెటివ్ వేసుకుని పడుకున్నారు. ఆయన్ని లేపమంటారా?" అంది సుజన అతి కష్టంమీద.

"నో... నాట్ నెసెస్సరీ....ఇప్పటికే మీకు చాలా శ్రమిచ్చాం. ఆయన నిద్ర కూడా పాడుచేయడమెందుకు?" అంటూ తన బలగంతో వీధిగుమ్మంవైపు నడిచాడు.

దడుటపడిన గుండెలతో అతడి వెనుక నడిచింది సుజన.

సక్సేనా మరోసారి 'సారీ' చెప్పి మెట్లు దిగాడు.

నిట్టూర్చి సుజన తలుపు మూసుకోబోయింది.

అతడు వెనక్కి తిరిగి మెట్లెక్కి ఆమె దగ్గరకు వచ్చి-"బి కేర్ ఫుల్! నెత్తురు త్రాగే కిరాతకుడు వాడు. దయాదాక్షిణ్యాలే కోశానా లేవు వాడికి. ఎవరొచ్చినా తలుపు తీయకండి. చివరకు నేనొచ్చినా సరే!" అంటూ జోక్ చేసి ముందుకు నడిచాడు.

6

డోర్ మూసి తడుముకుంటూ బెడ్ రూమ్‌లోకొచ్చిందామె.

ఆమె గదిలోకొచ్చీరావడంతోనే చిత్రంగా కరెంట్ వచ్చి లైట్లు వెలిగాయి.

అంతకంటే విచిత్రంగా ఆ గదిలో బెడ్ మీద ఇప్పుడెవరూ లేరు.

కొద్దిక్షణాల క్రితం తను చూసిన వ్యక్తి ఏమయ్యాడు?

తన కళ్ళు తనను మోసం చేశాయా?

అసలిదంతా కలా? నిజమా?

ఆలోచిస్తూ బెడ్ మీదకు వాలింది.

మంచం క్రిందినుంచి శబ్దం చేయకుండా వచ్చి లేచి నిల్చున్నాడా యువకుడు.

అతడి వంటిమీద డ్రాయర్ తప్ప మరేమీ లేదు. తడి బట్టలు విప్పి ఎక్కడో దాచివుంటాడు మంచంమీద పడుకునే ముందు.

అతని విశాలమైన ఛాతీమీద నల్లటి వెంట్రుకలు రింగులు తిరిగి వున్నాయి. మెడలో పులిగోరు పతకం వేలాడుతోంది.

సింహాంలాంటి నడుము, కండలు దేరిన భుజాలు, తొడలు, పిక్కలు చూస్తోంటే ఆమెలోని స్త్రీత్వం

మేల్కొనడం ప్రారంభించింది.

అతడు బెడ్ దగ్గరకు చేరి—"థాంక్యూ మై డియర్ లేడీ, థాంక్ యూ వెరీమచ్! నీ శాయశక్తులా ప్రయత్నించి నన్ను కాపాడావు. నీ కేమిచ్చి నీ ఋణం తీర్చుకోమంటావ్?"

అప్రయత్నంగా అతనిమీద చేతులు వేసి దగ్గరకు లాక్కుందామె.

ఆమెకా సమయంలో అతడు పచ్చి నెత్తురు త్రాగే రాక్షసుడనే విషయం గుర్తుకురాలేదు.

పావుగంట తర్వాత ఆమెనుంచి విడివడుతూ అన్నాడా యువకుడు—"థాంక్యూ వన్స్ ఎగైన్! నేనెవరో తెలిసి కూడా యేమీ దాచుకోలేదు నువ్వు. నా వద్ద రివాల్వర్ చూసి కూడా బెదరలేదు నువ్వు.

ఎంతోమంది ఆడవాళ్ళతో పరిచయం వుంది నాకు. కానీ నీకున్న ప్రత్యేకతల్లో ఒక్కటీ వాళ్ళకు లేదు. కోరుకో, నువ్వేం అడిగినా యిస్తాను. నా ప్రాణాలైనా సరే!"

అతనివైపు చూస్తూ అందామె—"నా కంటే ఏడెనిమిదేళ్ళు చిన్నవాడివే అయివుంటావు. ఇంత చిన్నవయసులో ఇలా ఎందుకు మారావని అడగను నేను.

సంఘవిద్రోహక శక్తిగా మారేటందుకు ప్రతి వ్యక్తికీ తగిన కారణాలుంటాయి. నాకూ నువ్వు మొదటి మగాడివి కాదు. అందుకే నువ్విలా ఎందుకు మారేవని అడిగే హక్కు నా కుందని అనుకోను."

ఆమెవైపు అభిమానంగా చూస్తూ అన్నాడా యువకుడు—"చెప్పు డియర్, మొదటి పరిచయంలోనే నన్ను దోచుకున్న నీ కోసం నీ సంతోషం కోసం యేం

చేయమంటావ్?"

సుజన అతనివైపు తిరిగి అతని గుండెలమీద రాస్తూ అంది—"మగతోడు లేని స్త్రీ జీవితాని కర్థంలేదు. తన దంటూ ఒక స్త్రీ లేని మగవా డెప్పుడేం చేస్తాడో అతడికే తెలియదు. మనిద్దరం ఇంచుమించు ఒకే నావలో ప్రయాణిస్తున్నాము. నీ కభ్యంతరం లేకుంటే, నా మీద నీకు నమ్మకముంటే ఇహనుంచీ నన్ను నీ దానిగా భావించ వచ్చు."

అతడి కళ్ళు మెరిశాయి. "నిజంగానా!?" అంటూ పట్టరాని ఆనందంతో ఆమెను వాటేసుకున్నాడు.

ఆమె అతణ్ని సుతారంగా విడిపించుకుంటూ అంది—"కానీ నువ్వు వెంటనే చేయాల్సిన పనొకటి ఉంది."

అత డావేశంగా అన్నాడు—"చెప్పు, నీవేం చేయమన్నా చేస్తాను. నీలా నన్ను లాలించి, అనురాగంతో దగ్గరకు తీసుకున్నవా ళ్ళింతవరకూ నా జీవితంలో తారసపడలేదు.

"నువ్వే నాకు అయిదారేళ్ళ క్రితం కనబడి వుంటే, నేనూ అందరిలానే హాయిగా నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ జీవితం గడిపేవాణ్ని. పోనీలే ఇప్పుడైనా నా అదృష్టం కొద్దీ నీ దగ్గరకు చేరాను.

"చెప్పు, నన్నేం చేయమంటావో చెప్పు. ఈ హోటళ్ళకూ, లాటరీలకూ యిక నుంచి ఫుల్ స్టాప్ పెట్టేయ దలచుకున్నాను. నువ్వు కోరేదదే అయితే అది నీ ఆజ్ఞగా భావిస్తాను."

"నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది. గతంలో నాకు తారసపడిన మగవాళ్ళలో లేని నిజాయితీ నీలో చూస్తున్నాను. వాళ్ళంతా మంచివాళ్ళలా నటించి నన్ను

మోసం చేసిన దొంగలు.

నువ్వు నిజాయితీగా నీ నేరాల్ని అంగీకరిస్తున్న మంచి వాడివి" అంటూ అతణ్ని ముద్దుపెట్టుకొని—"రేపుదయం పోలీస్ స్టేషన్‌కు వెడదాం. నీ నేరాలన్నీ ఒప్పుకొని వాళ్ళకు లొంగిపో. కోర్టులో హాజరుపరిచాక నీకు శిక్ష వేస్తారు.

పశ్చాత్తాపంతో నీ అంతట నువ్వే లొంగిపోతున్నావు కనుక నీకు కొద్దిపాటి శిక్షనే వేయొచ్చు. శిక్ష అనుభవించిన తరువాత నాదగ్గర కొచ్చేయ్. నేను వచ్చిపోయేంతవరకూ ఎదురుచూస్తూ వుంటాను."

అతడి గుండెల్లో రాయి పడింది.

ఏమంటోందీమె?! తను పోలీసులకు లొంగిపోతే ఇహ తనకు జీవితమేముంది?

తను చేసిన నేరాలన్నీ ఒప్పుకున్నంత మాత్రాన ఈవిడ చెప్పినట్టుగా జరగాలనేముంది?

అతడి పెదాలమీద సుతారంగా వేళ్ళతో రాస్తూ అంది సుజన—"మరేం ఆలోచించకు, కళ్ళు మూసుకొని పడుకో!!!"

—ఆఖరి వాక్యం చదివి, కాగితాలన్నీ కవర్‌లో వుంచాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ రవీంద్ర. అతడికి మళ్ళీ టీ అందించింది సుజనాదేవి. తర్వాత చెప్పింది—"బృహస్పతిని తప్పించి పోలీసులకు పప్పగించాక, అతడు జైలునుంచి విడుదలయ్యే తేదీకోసం ఆత్రుతగా ఎదురుచూస్తూ రోజాలు గడుపుతున్నాను. కానీ అశనిపాతంలా నా ఆశల్ని వమ్ము చేస్తూ తిరిగి జైలు నుంచి తప్పించుకున్నాడు బృహస్పతి.

ఉక్రోతో వంకర చందంగా అతడు తిరిగి జైలుక నుంచి తప్పించుకొనడంతో నేను తట్టుకోలేకపోతున్నాను.

నా అంచనా ఈసారి తప్పడంతో నాకు మానవత్వంమీద నమ్మకం అంతరించిపోయింది.

అతడు నా కోసం తప్పక ఈ ఇంటికి వస్తాడు. ఈ యింటిచుట్టూ మఫ్టీలో మీ వాళ్ళను కాపలా ఉంచండి. నా పేర్న వచ్చే కరెస్పాండెన్స్ అంతా మీకు డైవర్ట్ చేయమని రేపే పోస్టు మాస్టర్‌కు ఆథరైజేషన్ యిస్తాను.

నేను చేయగలిగిందంతా చేస్తాను. అతణ్ని తిరిగి మీకు పట్టించే ప్రయత్నంలో నా ప్రాణాలు పోయినా నేను లెక్క చెయ్యను."

అభినందనపూర్వకంగా ఆమెవైపు చూస్తూ అన్నాడు రవీంద్ర—"మిమ్మల్నెవరేమీ చేయలేదు. మీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం హామీ. మా డిపార్టుమెంట్ కు మీ రింత సహకరిస్తున్నందుకు మీ ప్రాణాలు కాపాడకపోతే మేము మా ఉద్యోగాలు చేయడం అనవసరం!"

ఆమె నిర్లిప్తంగా నవ్వింది.

7

కానిస్టేబుల్ అందించిన కవరు నందుకొని ఎడ్రస్ చూశాడు రవీంద్ర.

అది సుజనాదేవి పేర్న వ్రాయబడింది. ఆ కవర్ విశాఖపట్నంలోనే అల్లిపురం పోస్టాఫీసు పరిధిలో పోస్టు చేయబడింది.

కవరును ఆత్రుతగా చించి చదివిన రవీంద్ర కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి.

అది బృహస్పతి సుజనాదేవికి వ్రాసిన ఉత్తరం!

"డియర్ సుజీ—

నేను జైలు నుంచి తప్పించుకున్నానన్న

విషయం తెలిసి నామీద నీకు అసహ్యం వేస్తోంది కదూ? నే నెందు కిలా చేశానో తెలిస్తే నన్నస హ్యించుకోకపోగా అభినందిస్తావు. నా విలువ నాకు తెలుసు.

నేను జైలు నుంచి తప్పించుకున్న మరుక్షణం నన్ను పట్టిగించినవారికి ప్రభుత్వం పెద్ద మొత్తంలో బహుమతి ప్రకటిస్తుంది. నేను దొరికిపోవాలను కుంటే తప్ప యెవరూ నన్ను పట్టుకోలేరు.

రేపు రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు నీ ఇంటి కొస్తాను. ఓ అరగంట తర్వాత నువ్వు ఫోన్ చేసి పోలీసులకు నా ఆచూకీ తెలియజేయి. కొంచెం ప్రతిఘటించి వాళ్ళకు లొంగిపోతాను నేను.

తరువాత ప్రభుత్వం అందించిన బహుమతి అందుకొని నువ్వు నా కోసం వెయిట్ చెయ్యి. నేను విడుదలయ్యాక సుఖంగా బ్రతికేందుకు మనకు డబ్బు కావాలి కదా?

నీ జీతంతో మనిద్దరం బ్రతకలేమా? అని నువ్వ నొచ్చు. కానీ ఊరికే వచ్చే సొమ్ము పోగొట్టు కొనడం ఎందుకు? మహా అయితే ఇలా తప్పించు కుందును నాకు మరి కొంతకాలం శిక్ష పడుతుంది. అంతేగా?

ఎలాగూ నా విడుదల కోసం ఎన్నో సంవత్స రాలు ఎదురుచూడబోతూన్న నీకు ఆ కొంచెం కాలం వెయిట్ చేయడం, పెద్దగా బాధ కలి గించదు కదా?

నా మీది కోపం పోయింది కదూ? నిన్ను

కల్సుకోవాలని నా నర నరమూ ఉవ్విళ్ళూరు తోంది. విత్ స్వీట్ కిసెస్....

నీ

బృహస్పతి."

8

అటూ ఇటూ జాగ్రత్తగా చూసుకుంటూ కాంపౌండ్ వాల్ దూకాడు బృహస్పతి. పెరటివైపు తలుపు మూసి ఉండడాన్ని గమనించి పిల్లిలా అడుగులు వేసుకుంటూ ఇంటి ముందుకు వచ్చాడు.

మూసి వున్న తలుపులను చూసి కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు.

డింగ్ డాంగ్ చప్పుడు అతడి గుండెల్లో వీణలు మోగించింది.

కాస్సేపట్లో తను చూడబోయే సుజన సుందర రూపం మనసును కలవర పెడుతోండగా అనిమేషంగా అలాగే చూశాడు తలుపులవైపు.

అత డూహించినట్టుగా తలుపు తెరుచుకోలేదు.

కాలింగ్ బెల్ ని తిరిగి నొక్కాడు.

ఊహుఁ. రెస్పాన్స్ లేదు.

అనుమానం వచ్చి మునివేళ్ళతో తలుపు తోశాడు.

మెల్లిగా తెరచుకొందది.

అతడి పెదాలమీద దరహాసం చిందులేసింది.

'అమ్మ దొంగా! నా కోసం బెడ్ రూమ్ లో ఎదురు చూస్తున్నావా?' అనుకుంటూ లోపలకు నడిచాడు.

అక్కడ బెడ్ మీద వెల్లకిలా కళ్ళు మూసుకొని పడు కొని వున్న వ్యక్తిని చూడగానే అతడి గుండె దడ దడా కొట్టుకొంది.

కాళ్ళూ, చేతులూ ఎడంగా సాచి, అర్ధనగ్నంగా
అదమరచి నిద్రపోతోంది సుజన. ఆమె నా పొజి
షన్‌లో చూడగానే అతడి నరాల్లో ఆవేశం ఉవ్వెత్తున
ఎగిసింది.

ఒక్క ఉదుటున బెడ్ దగ్గరకు చేరి నిలువునా
ఆమెను కప్పుతూ ఆమెమీద పడిపోయాడు.

మరుక్షణం—అతడి గుండె ఝల్లుమంది!

సుజన శరీరం మంచు కంటే చల్లగా వుంది.

ముక్కు దగ్గర వేలు పెట్టి చూసి అదిరిపడ్డాడు.

మైగాడ్! ఇదెలా సంభవం?

తన సుజన ...తన ప్రియాతిప్రియమైన సుజన....తన
లోని రాక్షసుణ్ని సమాధి చేసి తనలో రాగోదయాన్ని
కలిగించిన సుజన....తన నొదిలి వెళ్ళిపోయిందా?!

రెండు చేతులూ మొహంమీద కప్పుకొని ఏడ్చాడు.
ఆ ఏడుపు క్షణ క్షణానికీ ఉధృతమై ఆ ఇల్లంతా ప్రతి
ధ్వనించింది.

అరగంటసేపు ఆపులేకుండా ఏడ్చాడతడు.

అతడు కళ్ళు తెరిచి చూసేసరికి ఇన్‌స్పెక్టర్ రవీంద్ర
దర్శనమిచ్చాడు.

బృహస్పతి చేతులకు బేడీలు వేస్తూ—ఒక కవరతడి
చేతి కందించి అన్నాడు రవీంద్ర—"అయామ్ వెరీ
సారీ, సుజనాదేవి గారిలా చేస్తారని నే నెంతమాత్రమూ
ఊహించలేదు. ఆమెను కాపాడుకోలేక పోయినందుకు
ఎంతో విచారిస్తున్నాను."

తన కళ్ళముందేం జరుగుతోందో అర్థంకానివాడిలా,
రవీంద్ర తన చేతిలో ఉంచిన కవర్ విప్పాడు బృహ
స్పతి.

"డియర్ పతీ—

నువ్వు హంతకుడివైనా నీ లోని నిజాయితీని ప్రేమించాను నేను. కానీ నా నమ్మకంమీద మరోసారి చావుదెబ్బ తగిలింది. నేను మనసారా ప్రేమించిన వ్యక్తి కి ఇంత చిత్తచాంచల్యం గలవాడనే విషయం తలచుకొంటే నా మీద నాకే అసహ్యం వేస్తోంది.

అందుకే నన్ను నేనే శిక్షించుకుంటున్నాను. మరో జన్మంటూ వుంటే అప్పటికైనా నువ్వు మారతావనీ, కనీసం అప్పుడయినా మనిద్దరం కలిసి కలకాలం జీవించవచ్చునని ఆశతో ఈ జీవితానికి ఇక్కడితో ఫుల్ స్టాప్ పెడుతున్నాను. నిన్ను బాధ పెట్టివుంటే నన్ను క్షమించు.

నీ

సుజీ."

ఉత్తరం చదివి పిచ్చివాడిలా కూలిపోయాడు బృహస్పతి. అతడివైపు సానుభూతిపూర్వకంగా చూశాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ రవీంద్ర.

—: అయిపోయింది :—